

EVA BURGERS

FREEZE!

DE FONTEIN

Spraakbericht, verzonden om 23 uur 55 op 15 december

[Een zachte klik, gevolgd door een diepe inademing, de stem klinkt bibberig en zacht]

Hoi. Ik hoop dat iemand dit hoort. Mijn telefoon heeft nog maar vijf procent, maar niemand neemt op. Alarmnummer werkt niet, of het ligt aan mijn telefoon, maar dit is een noodoproep!

Ik ben in een bos. Ik zie alleen maar bomen en het blijft maar sneeuwen. Geen idee waar ik naartoe moet en hoe ik hier wegkom. Iedere boom lijkt op de vorige. Mijn voetstappen verdwijnen bijna net zo snel als ik ze achterlaat.

[Een korte stilte, geritsel op de achtergrond]

Het is zo stil hier. Zo mooi als ik sneeuw altijd vond,

zo afschuwelijk vind ik het nu. Ik weet niet eens meer waar ik ben.

Ik ben bang. Het is hier alsof de wereld niet bestaat. Wat als niemand me vindt?

Mijn handen doen pijn, en ik voel mijn voeten nauwelijks meer. Ik weet dat ik moet blijven lopen, maar wat als het niet meer gaat?

[Een korte stilte, iets wat lijkt op zacht gesnik]

Ik wil gewoon, ik wil gewoon weer thuiskomen... maar als dat niet lukt, wil ik iets belangrijks zeggen...

[Lange stilte, gezucht]

Soms moet je voor iets of iemand vechten, anders word je doodongelukkig en blijf je met een schuldgevoel achter. Dus kom op voor waar je in gelooft, zelfs – of misschien vooral – als het een verloren zaak lijkt te zijn.

[Een lange stilte, gevolgd door een korte uitademing en de klik van het bericht dat wordt beëindigd]

1

LINN

Linn las de tekst op haar scherm voor de derde keer, alsof dat iets aan de inhoud zou veranderen.

Gefeliciteerd! Je bent uitgenodigd om de proefopdracht te maken voor ons dagblad.

Schrijf een krantenartikel van minimaal 1000 woorden over een actueel onderwerp dat je interessant vindt. Denk aan maatschappelijke thema's zoals klimaatverandering en duurzaamheid, sociale ongelijkheid, vluchtelingen en migratie, maar ook een humaninterestverhaal is toegestaan.

Zorg dat het achtergrond-, opinie- of nieuwsartikel uiterlijk 30 april naar onderstaand mailadres is verstuurd en misschien word jij wel onze nieuwe verslaggever! Veel succes!

Ze klikte het bericht weg, zakte onderuit en probeerde zich te focussen op het knarsende geluid van de wielen op de treinrails en de wereld die aan haar voorbijflitste.

‘Gaat het?’ vroeg Sarah.

‘Niet echt,’ antwoordde Linn. ‘Die opdracht voor de krant geeft me nu al stress. Ik heb geen idee waar ik over moet schrijven.’

‘Een toekomstig journalist die niet weet waar ze over moet schrijven, klinkt niet echt hoopgevend,’ zei Sarah grinnikend. ‘Weet je wel zeker dat journalistiek de juiste opleiding voor je is?’ Ze gaf Linn een plagerig duwtje tegen haar schouder.

‘Ik begin er hard aan te twijfelen,’ mopperde Linn.

Sarah schudde lachend haar hoofd. ‘Ach, maak je niet druk. De komende twee weken heb je tijd zat om erover na te denken.’

Sarah had makkelijk praten, dacht Linn. Zij wist haar hele leven al dat ze iets in de gezondheidszorg wilde doen. Hoewel Linn schrijven leuk vond, was ze zich er pas sinds vorig jaar meer in gaan verdiepen. Een benauwd gevoel overviel haar. Misschien koos ze wel helemaal verkeerd en paste de studie totaal niet bij haar. Wat dan?

Ze pakte een flesje water uit haar rugzak en nam een paar grote slokken. ‘Hoelang moeten we nog voor we in Seefeld aankomen?’ vroeg ze.

Sarah keek op haar telefoon. ‘Nog twee uur.’

‘Ik zal blij zijn als we in ons huisje zijn,’ verzuchtte Linn. Ze had zich de treinreis anders voorgesteld.

Meer ontspannen, hoewel dat eigenlijk niet aan de reis lag. De ochtend was al chaotisch verlopen. Ze was thermoshirts vergeten in te pakken en had scheldend haar hele kamer afgezocht. Toen ze de shirts eindelijk had gevonden, was haar paspoort spoorloos geweest. Robert, de vriend van haar moeder, vond het in een la en maakte er een geïrriteerde opmerking over. Haar moeder ging daar niet tegen in en toen was Linn er helemaal klaar mee. Ze had haar paspoort uit zijn hand gegrist en was vertrokken zonder thermoshirts en zonder gedag te zeggen.

Het was alsof ze sinds zijn komst in een heel slechte film was beland. Of was dat al sinds de dag, vandaag precies twee jaar geleden, dat haar vader had gezegd dat hij wilde scheiden?

Ze kreeg een akelig gevoel in haar maag toen ze dacht aan de vragende en verdrietige blik van haar moeder vlak voor ze boos de deur achter zich had dichtgetrokken. Dat had ze niet verdiend. Maar sinds ze verliefd was op die sukkel, herkende Linn haar eigen moeder niet meer.

De resterende twee uur van de reis bracht ze dommelend door. Het gerinkel van kopjes en glazen op de trolley die door het gangpad werd geduwd, maakte haar wakker.

Ze keek naar Sarah, die langs haar heen naar buiten staarde.

‘We zijn er bijna,’ zei Sarah met een brede lach op haar gezicht. ‘Kijk dan hoe mooi het hier is.’

Daar was niets aan gelogen. Samen keken ze naar de bergen die bedekt waren met sneeuw alsof ze die nog nooit in hun leven hadden gezien.

‘Dit is jouw derde jaar, toch?’ vroeg Linn.

‘Dat ik skiles geef, bedoel je?’

Linn knikte.

‘Tweede jaar. Ik begon toen ik vijftien was. Dan mag je nog geen lesgeven, maar toen heb ik al wel meegeholpen op de skischool. Het jaar daarna werd ik skileraar.’

Zo zeker als Linn zich had gevoeld tijdens de trainingen, zo onzeker voelde ze zich nu. Ze wist dat ze goed kon skiën, maar kon ze dat ook overbrengen op een klasje kinderen? De tiendaagse skilerarencursus had ze met vlag en wimpel gehaald, maar toch. De praktijk was altijd anders.

‘Vind je het spannend?’ vroeg Sarah.

Linn knikte.

‘Dat had ik ook het eerste jaar. Maak je geen zorgen. Iedereen is hartstikke aardig. Het komt echt goed.’

Bij de uitgang van het station stond een shuttlebusje van het Oostenrijkse chaletdorp te wachten. De rit zou nog geen halfuur duren.

‘Wow, wat een prachtig huis,’ zei Linn, en ze wees naar de linkerkant van de weg. De terra villa die ze passeerden lag een beetje verscholen achter de bomen, maar de aardetint viel op in de schittering van de sneeuw.

Toen de bus een paar minuten later het chaletdorp inreed, stootte Sarah Linn aan. 'Kijk, dat is Heiko, de zoon van de eigenaar. Hij geeft ook skiles.'

Nog net voor de bus de hoek om draaide, zag Linn een jongen die grote hopen opgestoven sneeuw bij de oprit wegveegde. 'En jij vindt hem meer dan leuk,' stelde ze vast toen ze zag hoe Sarah zich uitrekte om een glimp van hem op te vangen.

'Je moet toegeven, hij ziet er supergoed uit.'

'Ik zag hem niet echt goed,' antwoordde Linn. Ze wilde zich niet bezighouden met jongens. Een relatie veranderde mensen. Dat had ze van dichtbij gezien.

2

LINN

‘Wow,’ riep Linn toen ze het busje uitstapte. Ze bleef staan en keek om zich heen. Het chaletdorp, bedolven onder een pak sneeuw, was in het echt nog mooier dan op de foto’s die Sarah eerder aan haar had laten zien.

De chauffeur tilde de bagage uit het busje. Net toen hij de laatste tas en skischoenen uit de kofferbak pakte, kwam er een man op hen aflopen.

‘Herzlich willkommen,’ riep hij enthousiast. Hij schudde Linn de hand en stelde zich voor als Lucas Gotthard, de eigenaar van het vakantiepark. ‘Wij kennen elkaar al,’ zei hij lachend in het Duits tegen Sarah, en hij omhelsde haar.

Ze liepen achter Lucas aan naar het chalet waar ze de komende twee weken zouden verblijven.

‘Gelukkig is mijn Duits goed,’ zei Linn zachtjes tegen Sarah.

‘Taal zal sowieso geen probleem zijn,’ antwoordde

Lucas, die zich omdraaide. ‘Mijn zoon en ik spreken prima Nederlands. Mijn vrouw is Nederlandse, vandaar.’

‘Hij is de vader van die Heiko,’ zei Sarah terwijl Lucas een stukje verderop de deur van het chalet opende.

‘Wat is er toch met die jongen?’ vroeg Linn. ‘Hebben jullie iets met elkaar gehad of zo?’

Maar voor Sarah antwoord kon geven, wenkte Lucas hen. ‘Ik heb voor jullie allebei een sleutel,’ zei hij terwijl ze naar binnen liepen. ‘Aan de voorkant van het chalet is een schuurtje waar jullie eventueel spullen kunnen opslaan. Jullie delen het chalet met Charlot. Zij is ook een Nederlandse skilerares en blijft hier tot april. Ik denk dat ze aan het einde van de middag weer terug is.’ Hij legde twee sleutels op de eetkamertafel. ‘De twee lege slaapkamers zijn voor jullie. Gaan jullie vandaag maar lekker ontspannen, dan zien we elkaar morgenochtend om acht uur bij het verzamelpunt van de skischool.’

‘Ken jij die Charlot?’ vroeg Linn toen Lucas de deur achter zich had dichtgetrokken.

‘Ja, ik geloof dat ik weet wie ze is. Ik heb haar vorig jaar alleen niet veel gesproken omdat ze toen in een ander chalet verbleef. Ik zag haar af en toe tijdens de lunch of bij het ochtendoverleg op de skischool.’

‘En, leuk type?’

‘Ja, volgens mij wel. Rustig, niet echt op de voorgrond. Gewoon heel aardig, net als wij,’ zei Sarah grijnzend, terwijl ze de gang naar de slaapkamers in liep.

‘Welke wil jij?’ vroeg ze. Ze opende een deur aan de linkerkant van de gang en daarna een ertegenover. ‘Ze zijn even groot. De kamer links heeft uitzicht op de ingang van het park en de andere heeft bergzicht.’

‘Kies jij maar,’ antwoordde Linn.

Sarah keek peinzend van de ene naar de andere kamer. ‘Neem jij maar die met bergzicht. Iedere ochtend wakker worden met zo’n view is echt fantastisch.’

Linn glimlachte. ‘Wat lief,’ zei ze, en ze liep naar binnen. Midden in de kamer bleef ze staan en keek naar buiten. ‘Wow, niet normaal, wat mooi!’ Een stoet langlaufers passeerde net het chalet.

‘Ik krijg hier nooit genoeg van,’ mijmerde Sarah, die naast haar kwam staan. ‘Het zou nog mooier zijn als we hier een “ski-in ski-out” hadden. Skiën tot aan de voordeur is echt top. Maar we zitten wel dicht bij de lift, dat kunnen we lopend af.’

‘Nooit geweten dat je er zo luxe bij zat als skileraar,’ zei Linn.

‘Niet verkeerd, hè,’ zei Sarah glimlachend.

Terwijl Linn en Sarah hun spullen uitpakten, dacht Linn aan haar moeder. Ze pakte haar telefoon en stuurde een berichtje.

Ik ben veilig aangekomen, mam.
Sorry dat ik zo boos werd.

Het duurde amper een minuut voor ze een bericht terug had.

Gelukkig! Fijn dat je me appt. Zo naar uit elkaar gaan voelt nooit goed. Lief dat je dat zegt. Veel plezier en dikke kus, lieverd!

Vanuit de deuropening van de kamer keek Linn toe terwijl Sarah haar kleding in de kast legde. ‘Had ik maar een kwart van jouw georganiseerdheid,’ zei ze peinzend.

‘Het zou je leven een stuk overzichtelijker maken,’ antwoordde Sarah, terwijl ze haar koffer dichtklapte en hem onder het bed schoof. ‘Zullen we naar buiten gaan voor een rondleiding over het park?’

De sneeuw kraakte onder hun voeten toen ze eenmaal buiten liepen.

‘Ik hou zo van dit geluid,’ zei Linn. Ze ademde diep in en blies de lucht in wolkjes weer uit.

‘Dit is het restaurant waar we soms met z’n allen eten.’ Sarah wees naar een gebouw rechts van hen. ‘Maar meestal blijven we in een tentje op de piste hangen.’ Sarah zwaaide uitbundig naar een vrouw die hun haastig tegemoet liep.

‘Sarah, wat leuk om je weer te zien,’ zei de vrouw, en ze gaf Sarah drie zoenen. ‘Lucas vertelde me al dat je vandaag zou komen.’

‘Ik ben zo blij om hier weer te zijn,’ antwoordde Sarah enthousiast, waarna ze Linn voorstelde.

‘Leuk je te ontmoeten, Linn, en welkom. Ik ben Elsa, de zus van Lucas. Is jullie reis voorspoedig verlopen?’

‘We hadden geen vertraging, gelukkig,’ antwoordde Sarah. ‘We moesten wel drie keer overstappen. Maar de omgeving is mooi en dan maakt het niet zoveel uit.’

‘Als er iets is of als jullie wat nodig hebben, laat het me weten. Ik moet nu helaas gaan, want Lucas en ik moeten de personeelsroosters voor de komende periode doornemen.’

‘Een echt familiebedrijf,’ stelde Linn vast toen Elsa wegliep.

‘Klopt, Elsa beheert het restaurant hier op het terrein.’

Ze liepen verder langs een riviertje, en Sarah wees naar een bos in de verte. ‘Dat stuk grond is ook nog voor een deel van Lucas, maar er zijn kapers op de kust. Vorig jaar was er flinke ruzie tussen hem en ene Kurt, een vastgoedontwikkelaar. We reden langs zijn huis, weet je nog? Dat terra huis dat je zo mooi vond.’

‘O ja. Maar wat wilde die Kurt dan?’ vroeg Linn.

‘Een deel van deze grond is van Lucas en zijn familie. Kurt wil dat kopen en hier een groot, luxe hotel bouwen met een enorm langlaufgebied eromheen.’

‘Dat meen je niet,’ zei Linn. ‘Dan verdwijnt die prachtige natuur!’

‘Voor een deel wel, maar ik denk dat Lucas het vooral erg vindt omdat het hem klanten zal gaan kosten, en misschien moeten er wel een paar chalets verdwijnen.’

‘Heftig hoor, en superslecht voor het milieu,’ zei Linn. Wintersport was sowieso slecht voor het kli-

maat, maar toch genoot ze ervan. Het skiën voelde om die reden toch altijd een beetje dubbel voor haar.

‘Zullen we in het restaurant even opwarmen?’ stelde Sarah voor.

‘Goed plan,’ antwoordde Linn. ‘Het is ijszig koud.’

Ze zaten nog maar net toen er al iemand naast hen stond om de bestelling op te nemen.

‘Doe mij maar een warme chocolademelk,’ zei Linn. Ze trok haar wollen muts van haar hoofd en duwde met haar handen haar krullende lange haar in model.

‘Voor mij graag een latte macchiato.’

De jongen glimlachte naar Sarah en keek haar net iets langer aan dan nodig was. Na een paar seconden sloeg ze haar ogen neer.

Linn was het gewend dat Sarah veel aandacht kreeg. Ze had het uiterlijk waar veel jongens op vielen: slank, lang blond haar en blauwe ogen. Toch was Linn nooit jaloers op haar geweest. Misschien omdat ze niet op dezelfde types vielen.

‘Er zijn hier echt altijd leuke jongens,’ zei Sarah.

Linn lachte. ‘Ja, je had het ook al over Heiko. Hoe oud is hij eigenlijk?’

‘Hij is negentien.’

‘En wie hebben we nog meer?’

‘Nick, hij is ook skileraar en een echt feestbeest. Vorig jaar stond hij de laatste avond op de bar te dansen tot hij eraf viel.’

Linn grijnsde en legde haar handschoenen en muts

op de verwarming naast het tafeltje. Haar wangen gloeiden. Ze keek om zich heen. Alle tafels en stoelen waren bezet. Kinderen, moeders, vaders. Iedereen was druk aan het praten en lachen.

‘Hoe laat moeten we morgen ook alweer op de school zijn?’ vroeg Linn.

‘Om acht uur bij het verzamelpunt, aan de voet van de berg.’

‘Ik ben benieuwd wat voor groep ik krijg.’

‘De kleintjes, denk ik. Het laagste niveau,’ antwoordde Sarah.

Linn grijnsde. ‘Je hebt vertrouwen in me.’

‘Het is niet lullig bedoeld, maar zo gaat dat meestal als je nog niet zoveel ervaring hebt.’

‘Ik ben er blij mee,’ zei Linn. ‘Met die ukkies verloopt de dag vast heerlijk ontspannen en kan ik ook nog leuke spelletjes doen.’

Sarah lachte spottend. ‘Vergis je niet. Je moet ze continu in de gaten houden en tien stappen vooruitdenken. Ze kunnen zulke onverwachte dingen doen en ze moeten heel vaak naar de wc.’

De koffie en chocolademelk werden op tafel gezet, met een extra vriendelijk knikje naar Sarah, die Linn daarna met een veelbetekenende blik aankeek.

‘Dit wordt een topwerkvakantie,’ zei Sarah, terwijl ze het melkschuim van haar lepeltje likte.

Na drie kwartier kletsen, lachen en de jongen van de bediening verlegen maken, besloten Linn en Sarah om er weer vandoor te gaan.

Terwijl Sarah haar jas aantrok en probeerde nog een glimp van de jongen op te vangen, liep Linn naar het toilet. Net voor ze de deur wilde openen, klonken er gedempte stemmen vanuit een ruimte ernaast. Ze deed een paar stappen terug en gluurde door de kier van de geopende deur. Lucas en Heiko stonden tegenover elkaar.

‘Du sagst Sarah und ihrer Freundin nichts darüber!’ zei Lucas op dreigende toon.

Ineens keek Heiko naar de deur. Linn stapte iets naar achteren om uit beeld te blijven en haastte zich naar de toiletten. Pas toen ze de deur achter zich had dichtgetrokken, herhaalde ze in gedachten Lucas’ woorden. Wat moest er voor haar en Sarah verborgen blijven?

www.politienietbetreden.nl

Tweede druk, 2026

© 2026 Eva Burgers

Voor deze uitgave:

© 2026 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding en illustraties: Shutterstock

Omslagontwerp: Caren Limpens

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8278 5

ISBN e-book 978 90 261 8279 2

ISBN audioboek 978 90 261 8395 9

NUR 284, 285